सच्चक्षुर्जन्मनामन्ते लब्धं मे त्वदनुग्रहात् ॥ ८ ॥

य आद्यो भगवान् पुंसामीश्वरो वै भवान् किल ।

लोकस्य तमसान्धस्य चक्षुः सूर्य इवोदितः ॥ ९ ॥

अथ मे देव संमोहमपाक्रष्टुं त्वमर्हसि ।

यो ऽवग्रहो ऽहं ममेतीत्येतस्मिन् योजितस्त्वया ॥ १० ॥

तं त्वागताहं शरणं शरण्यं स्वभृत्यसंसारतरोः कुठारं ।

जिज्ञासयाहं प्रकृतेः पूरुषस्य नमामि सद्धर्मविदां वरिष्ठं ॥ ११ ॥

मैत्रेय उवाच ॥ इति स्वमातुर्निरवद्यमीप्सितं निशम्य पुंसामपवर्गवर्धनं ।

धियाभिनन्द्यात्मवतां सतां गतिर्बभाष ईषत् स्मितशोभिताननः ॥ १२ ॥

श्रीभगवानुवाच ॥ योग आध्यात्मिकः पुंसां मतो निःश्रेयसाय मे ।

अत्यन्तोपरतिर्यत्र दुःखस्य च सुखस्य च ॥ १३ ॥

तमिमं ते प्रवक्ष्यामि यमवोचं पुरानघे ।

ऋषीणां श्रोतुकामानां योगं सर्वाङ्गनैपुणं ॥ १४ ॥

चेतः खल्वस्य बन्धाय मुक्तये चात्मनो मतं ।

गुणेषु सक्तं बन्धाय रतं वा पुंसि मुक्तये ॥ १५ ॥

अहंममाभिमानोत्थैः कामलोभादिभिर्मलैः ।

वीतं यदा मनः शुद्धमदुःखमसुखं समं ॥ १६ ॥

तदा पुरुष आत्मानं केवलं प्रकृतेः परं ।

निरन्तरं स्वयं ज्योतिरणिमानमखण्डितं ॥ १७ ॥

ज्ञानवैराग्ययुक्तेन भक्तियुक्तेन चात्मना ।

परिपश्यत्युदासीनं प्रकृतिं च कृतौजसं ॥ १८ ॥

न युज्यमानया भक्त्या भगवत्यखिलात्मनि ।